

INFRASTRUCTURES

PORT DE BARCELONA

Reunió del conseller de Territori i la presidenta del port de Barcelona amb representants vietnamites

El port de Barcelona s'alia amb el Vietnam

La instal·lació de la capital catalana canalitza un 40% dels intercanvis comercials que hi ha entre Espanya i el país asiàtic

DAVID GUERRERO
Barcelona

El Vietnam és una economia modesta comparada amb el Japó, Singapur o Taiwan, però ja és el país que més creix al sud-est asiàtic i el segon a tot l'Extrem Orient. Per això, el port de Barcelona ha triat aquest país com a lloc per dirigir la ja tradicional missió comercial anual amb empreses catalanes que s'ha dut a terme durant aquesta setmana.

“El Vietnam és un país en creixement i ple d'oportunitats, on el tractat de Lliure Comerç amb Europa obre molt bones expectatives a partir de l'any que ve”, destaca la presidenta del port de Barcelona, Mercè Conesa, que ha encapçalat amb el conseller de Territori, Damià Calvet, una delegació formada per uns 40 representants d'empreses importadores i exportadores, i

també pel sector logístic i portuari. Durant els últims cinc dies han passat per la capital, Hanoi, i per Ho Chi Minh, on es concentra l'activitat comercial i hi ha la principal infraestructura portuària del país.

En el marc de la missió comercial, el port de Barcelona i l'Administració Marítima Nacional del Vietnam (Vinamarine) –que integra els 31 principals ports del país– han establert les bases per signar un acord de cooperació que permetrà a les dues entitats col·laborar en matèria d'infraestructures portuàries, formació i sistemes. A més,

La missió comercial liderada per l'Autoritat Portuària tornarà a apostar per Àsia l'any que ve i anirà al Japó

permet avançar en la connectivitat marítima directa de Barcelona amb el Vietnam, un dels objectius centrals de la missió empresarial. Una de les principals navilieres del país va mostrar la seva intenció de posar-se a treballar en aquest sentit com més aviat millor.

D'altra banda, l'enclavament portuari de la capital catalana s'ha ofert a les empreses vietnamites com una porta d'entrada i distribució a Espanya i Europa. Un total de 250 empresaris van participar en una jornada d'intercanvi en què van tenir un pes important les empreses del sector del cafè. El Vietnam és el segon exportador mundial de cafè i més d'un 90% del que s'importa a Espanya arriba a través del port barceloní. Les bones sensacions després de la trobada apunten que s'incrementaran uns fluxos comercials que l'any passat ja van créixer un 19% en tràfic de contenidors entre el país asiàtic i la infraestructura catalana. Avui dia, un 40% dels intercanvis comercials que tenen lloc entre Espanya i el Vietnam ja passen pel port de Barcelona.

L'autoritat portuària ha fet el salt a l'Àsia després d'anar durant els últims anys a països d'Amèrica Llatina. L'any que ve tornaran a apostar pel continent asiàtic, concretament pel Japó. Els intercanvis comercials entre la capital catalana i la tercera economia mundial han crescut un 6% des de començament d'any, amb una especial preponderància dels sectors alimentari, químic i d'automoció.●

Arturo San Agustín

Panikkar i l'insecte

A ssegurava que tenia 6.000 anys i jo crec que encara se'n treia uns quants. Va escriure molt i de vegades ho posa difícil per a alguns lectors simplement humans. Però tant és. Penso que era, sobretot, un gran orador. Estic intentant descriure a grans traços el filòsof i teòleg barceloní Raimon Panikkar. Una exposició recorda aquests dies al Palau Robert la seva figura, la d'aquest loquaç seductor de mirada intel·ligent i somriure imbatible que, rere la corbata i la sotana catòlica, va adoptar una cosa semblant a la túnica d'un sadhu amb possibles. Quan un sap portar aquestes túniques índies o d'altres de semblants aconsegueix una estampa difícil d'oblidar. I aquest era el seu cas. Abandonant la sotana i adoptant definitivament les maneres tèxtils dels seus avantpassats indis, Panikkar va aconseguir l'espectacular aparença d'un mestre espiritual, d'un guru, que a Occident és un ofici que van posar de moda els Beatles, sobretot George Harrison.

O sigui que l'altra nit, després d'haver visitat l'exposició dedicada a Panikkar i sopant amb uns companys civilitzats, és a dir, respectuosos amb les opinions alienes, van sorgir en la conversa les pròximes eleccions municipals barcelonines. I els nous problemes d'inseguretat ciutadana que ens afligeixen. Uns problemes que s'han enquistat i engrandit pel bonisme, que és com alguns encara continuen anomenant la inacció, de no voler governar, que és una de les característiques de la nostra actual classe política. Durant el sopar, mentre estàvem en les pròximes eleccions municipals barcelonines, i potser perquè ara només bec aigua, se'm va acudir de pensar en Panikkar, que va ser un home de pau, no de guerres i guirigalls. El vaig recordar a Tavertet, una població assentada en un penyal i al costat d'un precipici espectacular, que és on va construir la Fundació Vivarium Raimon Panikkar. El vaig recordar en l'entrevista que li va fer

el col·lega Antoni Bassas.

Tot té un límit i no hem d'exagerar mai les coses”, va dir el filòsof i teòleg barceloní

Aquell dia assolat, asseguts en una taula rodona, davant d'aquell precipici espectacular, el filòsof i teòleg i el periodista estaven sent víctimes dels capricis immisericordiosos d'un petit insecte volador sense identificar que, des de feia més deu o quinze minuts, torturava entrevistat i entrevistador sense cap pietat. Finalment, Panikkar, sense perdre les maneres, va decidir posar fi a aquesta tortura. I, sempre somrient, elegant, aprofitant que l'insecte volador es va estar uns segons a la taula rodona, li va clavar una manotada que va posar fi a la seva vida terrenal. Després, sempre somrient, sempre seductor, va mirar el periodista i li va dir una cosa com: “Tot té un límit i no hem d'exagerar mai les coses”. I va continuar parlant, per exemple, de la seva visió cosmoteàndrica, segons la qual Déu, el món i l'home, agafats per separat o en si mateixos, sense relació amb les altres dimensions de la realitat, són simples abstraccions del nostre pensament. Crec que tots els polítics que aspiren a ser el nou alcalde de Barcelona haurien de veure aquesta entrevista.

QUICO JUBILATA

JL MARTÍN

